

РЕШЕНИЕ

№ 231

гр. Добрич, 15.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ДОБРИЧ, XI СЪСТАВ, в публично заседание на петнадесети февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Дияна Петева

при участието на секретаря Боряна Тр. Христова
като разгледа докладваното от Дияна Петева Гражданско дело № 20233230101134 по описа за 2023 година

за да се произнесе взе предвид следното:

Производството по делото е образувано по повод искова молба на Е. Б. Н. с ЕГН ***** от гр. Д., ул. „****“ № **, чрез адв. М. Г., с която против „Водоснабдяване и канализация Д.“ АД, ЕИК*****, седалище и адрес на управление: гр. Д., бул. „****“ № **, е предявен иск по реда на чл. 422, ал. 1, вр. чл. 415, ал. 1, т.1 от ГПК с правно основание чл. 344, ал. 1, т.3, вр. чл. 225, ал. 1 от КТ, за установяване дължимостта на сумата, предмет на заповед за изпълнение на парично задължение № 180/22.02.2023 г., издадена по ч.гр.д. № 471/2023 г. по описа на Районен съд гр. Добрич, а именно **5 964 лева**, представляваща обезщетение по чл. 225, ал. 1 от КТ за периода 16.03.2021 г. до 16.09.2021 г., през който ищцата е останала без работа поради незаконно уволнение, извършено от ответника - работодател със Заповед № *** от *** г. и признато за незаконно с влязло в сила решение № 394/08.09.2021 г. по гр.д. № 1510/2021 г. на Районен съд - Добрич, ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на подаване на заявлението по чл. 410 от ГПК /21.02.2023 г./ до окончателното плащане.

Исковата молба се основава на следните обстоятелства:

На основание подадено заявление по чл. 410 от ГПК на ищцата, в качеството ѝ на заявител, е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по образуваното ч.гр.д. № 471/2023 г. по описа на Районен съд гр. Добрич. Със същата е разпоредено ответникът да заплати сумата от 5 964 лева, представляваща неизплатено брутно трудово обезщетение по чл. 225, ал. 1 от КТ за периода 16.03.2021 г. - 16.09.2021 г., през който период ищцата е останала без работа поради незаконно уволнение, ведно със законната лихва

от датата на подаване на заявлението до окончателното плащане, както и сторените по делото съдебно-деловодни разноски. В законоустановения едномесечен срок по делото е подадено възражение срещу издадената заповед за изпълнение от ответника по делото. В едномесечния срок от връчване на съобщението за подадено възражение е предявена настоящата искова молба за установяване на вземанията па заявителя спрямо ответника „Водоснабдяване и канализация Д.” АД.

На основание сключен трудов договор ищцата по делото работила във „Водоснабдяване и канализация Д.” АД до *** г., когато трудовото й правоотношение било прекратено. Трудовият договор бил прекратен по силата на заповед № *** от *** г., издадена от изп. директор на „Водоснабдяване и Канализация Д.” АД град Д. на основание чл. 328, ал.1, т.4 от КТ - поради спиране на работата за повече от 15 работни дни. С влязло в сила съдебно решение, постановено по гр.д. № 1510/2021 г. по описа на Районен съд Добрич, прекратяването на трудовия договор на ищцата е признато за незаконосъобразно и съответно издадената заповед е отменена. Съгласно чл. 225, ал.1 от КТ „при незаконно уволнение работникът или служителът има право на обезщетение от работодателя в размер на brutното му трудово възнаграждение за времето, през което е останал без работа поради това уволнение, но за не повече от 6 месеца, а съгласно ал. 2 , когато работникът или служителът е работил на по- нископлатена работа, той има право на разликата в заплатите. От датата на прекратяване на трудовото правоотношение - 16.03.2021 г. до 16.09.2021 г. ищцата не е работила при друг работодател и не е сключвала трудови договори. При дружеството длъжник Е. Н. получавала месечно brutно трудово възнаграждение в размер на 994.00 лева или за периода от 16.03.2021г. до 16.09.2021 г., когато ищцата е останала без работа обезщетението възлиза общо на 5 964.00 лева Така претендираното обезщетение не е изплатено към датата на подаване на исковата молба.

Изложеното обуславя правния интерес на ищеца от предявяване на настоящия иск, с който се претендират и сторените в исковото и в заповедното производство разноски.

В съдебно заседание ищецът, чрез процесуалния си представител адв. М. Г., поддържа предявения иск и моли за неговото уважаване и присъждане на разноски. Счита, че при определяне размера на претендираното обезщетение следва да се съобрази размера на brutното трудово възнаграждение на работника и служител, изчислен при прилагане на съответните разпоредби от приобщения като доказателство по делото Браншови колективен трудов договор, по който ищецът и ответникът са страни. Излага аргументи и досежно размера, до който е основателно релевираното от ответника възражение за прихващане.

В срока по чл. 131 от ГПК ответникът възражава срещу основателността на иска и моли за неговото отхвърляне. По делото не са представени доказателства, че за процесния период ищцата е останала без работа. Сочи се, че на ищцата през месец март 2021 г. е изплатено обезщетение по чл. 220, ал. 1 от КТ в размер на 910 лева, както и обезщетение по чл. 224, ал. 1 от КТ в размер на 45.50 лева. Ако съдът прецени, че искът е доказан и подлежи на уважаване, то ответникът прави възражение за прихващане между

изплатеното обезщетение от страна на работодателя в размер на brutното трудово възнаграждение и възлизащо на 910 лева обезщетение по чл.220, ал.1 от КТ, както и това по чл. 222, ал. 1 от КТ в размер на 910 лева. Според дружеството компенсацията е допустима, тъй като двете вземания обезщетяват една и съща по естеството си вреда на уволнението, а именно: оставане на уволнения без работа. Твърди се, че обезщетението за оставане без работа по чл. 222, ал. 1 от КТ се дължи само при законосъобразно прекратяване на трудовото правоотношение. С признаване на уволнението за незаконно и с отмяната му отпада с обратна сила основанието за изплащане на това обезщетение, поради което и ищецът следва да го върне - позовава се и на съдебна практика в този смисъл / решение № 623/24.06.2002 г. по гр. д. № 933/2011 г., ВКС, III г. о.; решение № 432/21.05.2010 г. по гр. д. № 1134/2009 г., ВКС, III г. о. /. Според ответника обезщетението по чл. 220, ал. 1 от КТ е с начална дата 10.02.2022 г. до 10.03.2022 г. По изложените съображения счита, че няма как ищецът да търси обезщетение по чл. 225, ал. 1 от КТ с начална дата 16.03.2021 г.

На следващо място ответното дружество оспорва размера на претендираното обезщетение, тъй като счита, че е налице неяснота относно начина на изчисляване. Ако съдът приеме искът по чл. 225, ал. 1 от КТ за основателен, то същият не следва да е в посочения размер. Обезщетението следва да се определи в размер на 3 024 лева, която сума е изчислена съобразно Наредба за структурата и организацията на работната заплата, както следва: за периода от 16.04.2021 г. до 16.07.2021 г. на ищцата се дължи брутно трудово възнаграждение за 4 месеца /3 360.01 лева/, след приспадане на данък общ доход за сметка на служителя 10 % / или 3 024 лева. Според ответника в случая няма как да бъде ошетен държавния бюджет, тъй като върху обезщетението по чл. 225, ал.1 от КТ се дължи от ищеца ДОД и няма как работодателят да му изплати пълния размер, без да направи удържка от 10% върху дохода.

В съдебно заседание ответникът чрез процесуалния си представител адв. Д. К., моли за отхвърляне на предявения иск като неоснователен и недоказан и присъждане на разноски. Излага аргументи за неприложимост в отношенията между страните на представения по делото Браншови колективен трудов договор, приложението на който е субсидиарно и само при липса на колективен трудов договор, а за процесния период е наличен такъв, сключен от ответното дружество. Моли за уважаване на релевираното възражение за прихващане с начислените от работодателя суми по чл. 220, ал. 1 и чл. 222, ал.1 от КТ.

След като съобрази доводите на страните и събраните по делото доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, съдът намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Предявен е установителен иск с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 3, вр. чл. 225, ал. 1 от КТ и чл. 86 от ЗЗД по реда на чл. 422, ал. 1, вр. чл. 415, ал. 1, т. 1 от ГПК за признаване за установено в отношенията между страните, че ответникът дължи на ищеца обезщетение за оставането му без работа, поради незаконното уволнение за период от 6 месеца, считано от датата на уволнението.

В законоустановения срок от ответника е релевирано възражение за прихващане, което черпи правното си основание от разпоредбите на чл. 55, ал. 1, пр. 3 от ЗЗД, вр. чл. 220, ал. 1 от КТ и чл. 222, ал. 1 от КТ.

В производството по ч.гр.д. № 471/2023 г. по описа на Районен съд Добрич е издадена Заповед за изпълнение по чл. 410 от ГПК с № 180/22.02.2023 г., с която ответникът „Водоснабдяване и канализация До.” АД, ЕИК ****, е осъден да заплати на ищеца сумата от **5 964 лева**, представляваща обезщетение по чл. 225, ал. 1 от КТ за периода 16.03.2021 г. до 16.09.2021 г., през който ищцата е останала без работа, поради незаконно уволнение, извършено от ответника - работодател със Заповед № *** от *** г.

В срока по чл. 414 от ГПК ответникът е възразил срещу издадената заповед, във връзка с което и заповедният съд с разпореждане № 1790/04.04.2023 г. е дал указания до ищеца в едномесечен срок от връчването на съобщението да предяви иск за установяване на вземането си срещу длъжника с оглед изискванията на чл. 415, ал. 1, т. 1 от ГПК. Съобщението е връчено на 06.04.2023 г. на заявителя чрез процесуалния му представител. Исковата молба е подадена на дата 08.05.2023 г., поради което като допустима, подлежи на преценка по основателност.

В тежест на ищеца е в условията на пълно и главно доказване да установи съществуването на вземането, за което е издадена процесната заповед за изпълнение, а именно: наличието на трудово правоотношение на ищцата с ответника, което е било незаконосъобразно прекратено, поради незаконното ѝ уволнение, оставането ѝ без работа в рамките на процесния период, както и размера на претенцията, за което по делото са ангажирани допустими доказателствени средства.

Безспорно установено по делото е съществуването на трудово правоотношение на ищцата Е. Б. Н. с ответника „Водоснабдяване и канализация Д.” АД и прекратяването му едностранно от работодателя със Заповед № *** от *** г. на основание чл. 328, ал. 1, т. 4 от КТ - поради спиране на работата за повече от 15 дни и последващо признаване на уволнението за незаконно и неговата отмяна с влязло в сила съдебно решение № 394/08.09.2021 г. по гр.д.№ 1510/2021 г. на Районен съд – Добрич.

Видно от приобщената по делото Заповед № ***/*** г. за прекратяване на трудовото правоотношение на ищцата по трудов договор №*** г., последната е заемала при ответното дружество длъжността касиер-домакин в ПСОВ В., като след възстановяването ѝ на работа, поради признаване на уволнението ѝ със Заповед № ***от *** г. за незаконно, трудовото ѝ правоотношение с ответника е било прекратено, поради пенсиониране.

При уважен иск с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 1 от КТ на работника или служителя се следва обезщетение по чл. 225, ал. 1 от КТ в размер на brutното трудово възнаграждение за времето, през което е останал без работа поради незаконното уволнение, но за не повече от шест месеца. Искът по чл. 344, ал. 1, т. 3 от КТ е за вредите и загубите, които незаконно уволненият работник или служител е претърпял с оставането си без работа. Те се изразяват в brutното му трудово възнаграждение за времето, през което е останал без работа поради незаконното уволнение, но за не повече от шест месеца. За да е основателен този иск, ищецът трябва да докаже, че

действително не е бил зает по трудово правоотношение, както и размера на иска, определен от размера на брутното трудово възнаграждение през последния пълен работен месец преди уволнението. Без значение е дали работникът или служителят е бил възстановен на предишната си работа и дали е поискал да я заеме след отмяната на уволнението. Без значение е също дали е бил или не регистриран като безработен. Не се изисква и установяване на вина у работодателя за незаконното уволнение, достатъчна е обективната противоправност на прекратяването.

Установява се от представената в съдебно заседание за справка трудова книжка на ищцата в оригинал, че в шестмесечния период след уволнението /прекратяването на трудовото правоотношение е настъпило на 16.03.2021 г./ тя не е била заета по трудов договор с друг работодател. Следователно на нея ѝ се следва обезщетение по чл. 225, ал. 1 от КТ за пълния шестмесечен период на оставането ѝ без работа, така както е заявен с исковата молба 16.03.2021 г. – 16.09.2021 г. Неговият размер по правило се формира според чл. 228, ал. 1 от КТ на база полученото от работника/служителя брутно трудово възнаграждение през последния пълен работен месец преди уволнението.

Спорен по делото е въпросът за размера на претендираното обезщетение с оглед твърденията за приложение на разпоредбите на сключения от страните Браншови колективен трудов договор, приобщен като доказателство по делото, както и с оглед направеното от ответника възражение за прихващане със сумите, начислени от ответното дружество като обезщетение по чл. 222, ал. 1 от КТ за оставането на ищцата без работа за м. март 2021 г., както и по чл. 220, ал. 1 от КТ – за неспазено предизвистие.

По отношение на приложението на приобщения като доказателство по делото Браншови колективен трудов договор на съюза на „ВиК“ операторите в Р. България от 14.07.2020 г. настоящият състав намира следното:

Не се спори че ищцата и ответното дружество са страни по този договор, а и соченото обстоятелство се установява от представените по делото Справка на ВиК операторите към 09.2019 г., които имат или следва да имат одобрен бизнес план за регулаторния период 2017 г. – 2021 г., сред които попада и ответното дружество, както и от Удостоверение на „Основна синдикална организация на КНСБ“ при „ВиК Д.“ АД, видно от което Е. Н. е синдикален член от 2008 г. до 11.12.2022 г., включително.

В последното открито съдебно заседание по делото в рамките на устните състезания процесуалния представил на ответника оспорва приложението на БКТД с аргумент от разпоредбата на чл. 6, ал. 2 от същия, а именно че БКТД се прилага в тези предприятия от бранша, където няма сключени КТД. Сочи се наличието на колективен трудов договор за процесния период, действащ между страните, но в същото време такъв не е представен по делото и поради това съдът няма как да извърши преценка за приложението му. Налага се извод, че при определяне размера на обезщетението по чл. 225, ал. 1 от КТ следва да се вземат предвид уговорките в приложимия БКТД досежно минималния размер на основното трудово възнаграждение за длъжността „касиер-домакин“ която е заемала ищцата преди уволнението, както и за допълнителното трудово възнаграждение за придобит трудов стаж и професионален опит.

Не се споделят доводите на ответната страна, че релевантно е изплатеното и получено от работника/служителя последно брутно трудово възнаграждение, независимо от начина по който е определен размера му. Брутното трудово възнаграждение се формира от основното трудово възнаграждение /„основната работна заплата” според чл. 3, т.1 от Наредбата за структурата и организацията на работната заплата /НСОРЗ/ и добавките към него, които имат постоянен характер. Основната работна заплата се определя от трудовия договор или в споразумението по чл. 107 от КТ, според прилаганата система на заплащане на труда. Допълнителните възнаграждения са определени в КТ, НСОПЗ, в друг нормативен акт, в колективен или индивидуален трудов договор или с вътрешен акт на работодателя. /така Тълкувателно решение № 2/2013 г. от 12.12.2013 г. на ОСГК на ВКС/. Когато работодателят не е изплатил за последния месец преди уволнението брутно трудово възнаграждение в размера, който се следва на работника/служителя при съобразяване на всички изброени компоненти, това възнаграждение не може да служи като основа за определяне на обезщетението по чл. 225, ал. 1 от КТ. Аргумент в подкрепа на изложеното е и изразеното в цитираното тълкувателно решение становище, че законът предвижда възможност за отклонение от правилото на чл. 228, ал.1 от КТ само в посока на определяне на по- висок размер като база за определяне на обезщетението, но не и на по-нисък такъв.

За определяне размера на последното получено от работника/служителя брутно трудово възнаграждение през последния пълен работен месец преди уволнението по делото са проведени две съдебно – счетоводни експертизи, които изчисляват същото без да съобразяват постигнатите с Браншовия колективен трудов договор договорки между страните и при съобразяването им.

Поради изложените по-горе съображения, съдът счита, че следва да кредитира заключението по втората съдебно-счетоводна експертиза досежно размера на последното брутно трудово възнаграждение на ищеца, съгласно което същият възлиза на **967.58 лева**. Вещото лице е изчислило размера на брутното трудовото възнаграждение за последния пълен работен месец - м. декември 2020 г., преди прекратяване на трудовото правоотношение на ищеца със Заповед №***/***г. при съобразяване на уговорките досежно минималното основно трудово възнаграждение за длъжността „Касиер-домакин“ и допълнителното трудово възнаграждение за придобит трудов стаж и професионален опит */при отчитане на трудовия стаж на ищцата към м .декември 2020г. в размер на 40 год. съгласно установеното в представените от ответника фишове на л. 22 и следв. от делото/* в Браншовия колективен трудов договор на съюза на ВиК-операторите в България - уредени в раздел III, чл.10, ал.3, вр. т.4 от Приложение №1 към договора, както и чл. 21 от договора.

Така общо дължимото обезщетение на ищцата по чл. 225, ал. 1 от КТ за процесния период 16.03.2021 г. – 16.09.2021 г. възлиза на **5 805.48 лева**.

По възражението на ответника за прихващане:

Безспорно е между страните, установено е и от заключението на вещото

лице, начисляването и изплащането от работодателя в полза на ищеца на обезщетение по чл. 222, ал. 1 от КТ на 20.05.2021 г. и по чл. 220, ал. 1 от КТ на 27.04.2021 г. За определяне на релевантния размер, с който да се извърши прихващането следва да се съобрази заключението по първата съдебно-счетоводна експертиза, което изчислява начислените от работодателя обезщетения в брутен размер, с който работодателят реално се е обеднил предвид констатациите на вещото лице за направените от него удържки в полза на държавния бюджет, както и за запор в полза на ЧСИ, двете за сметка на работника. Така, през м. 03.2021 г. е начислено обезщетение по чл. 220, ал. 1 от КТ в брутен размер на **910 лева**, нетен размер 864.77 лева, изплатени по банков път на 27.04.2021 г. През м. 04.2021 г. е начислено обезщетение по чл. 222, ал.1 от КТ в брутен размер на 853.99 лева, нетен размер 741.75 лева, изплатени по банков път на 20.05.2021 г.

Обезщетението по чл. 220, ал. 1 от КТ се дължи от работодателя за неспазения от него срок на предизвестие при едностранно прекратяване на трудовото правоотношение на някое от основанията по чл. 328 от КТ, а това по чл. 222, ал. 1 от КТ – за оставането на работника или служителя без работа при уволнение поради съкращаване на щата и намаляване обема на работа. И двете обезщетения предполагат правомерно уволнение. Признаването на уволнението за незаконно и възстановяването на ищеца на предишната му работа има за последица възстановяване на трудовото правоотношение такова, каквото е съществувало до уволнението, т.е. то заличава със задна дата прекратяването и трудовото правоотношение се счита за непрекъсвано, ведно с всички законни последици. Тъй като тези обезщетения предпоставят правомерно уволнение, при неговата отмяна като незаконно, те се явяват получени въз основа на отпаднало правно основание и подлежат на връщане. Затова, обезщетението по чл. 225, ал. 1 от КТ не може да се кумулира с тези по чл. 220, ал. 1 от КТ и чл. 222, ал. 1 от КТ, тъй като противното би довело до двойно обезщетяване на работника за едни и същи вреди - тези от оставането му без работа през периода след уволнението, покрит от горните обезщетения. Ето защо, след отмяната на уволнението като незаконно работникът дължи връщането на изплатените като обезщетения на това основание суми, при условията на отпаднало основание (чл. 55, ал. 1, предл. трето от ЗЗД). Възражението на ответника за прихващане е валидно и допустимо. Налице са предпоставките по чл. 103 от ЗЗД. Насрещните вземания на ответника са основателни и доказани до посочените от вещото лице по първата съдебно-счетоводна експертиза брутни размери на начислените от работодателя обезщетения. Прихващането настъпва към момента на влизане на решението в сила. Доколкото в случая са налице две еднородни насрещни вземания, компенсацията може да бъде валидно извършена до размера на по-малкото от тях. Установи се по делото, че вземането на ищеца е в размер на **5 805.48 лева**. Вземанията на ответника са за 910 лева – обезщетение по чл. 220, ал. 1 от КТ и за 853.99 лева – обезщетение по чл. 222, ал. 1 от КТ, общо 1 763.99 лева. Първото предявено вземане за прихващане е това за сумата от 910 лева /обезщетение по чл. 220, ал. 1 от КТ/ и то следва изцяло да се погаси, а второто е това за сумата от 910 лева /обезщетение по чл. 222, ал. 1 от КТ/ и то е основателно до размера от 853.99 лева. За горницата до предявения размер от 910 лева вземането по чл. 222, ал. 1 от КТ е неоснователно, поради недоказаност.

Въз основа на изложеното, се налага извод за основателност на предявения иск до размера от 4 041.49 лева, като за горницата до доказвания по делото размер от 5 805.48 лева, искът следва да се отхвърли като погасен чрез прихващане с насрещните вземания на ответника, представляващи начислени обезщетения по чл. 220, ал. 1 от КТ и чл. 222, ал. 1 от КТ в общ размер на 1 763.99 лева. За разликата до първоначално предявения размер от 5 964 лева искът следва да се отхвърли като неоснователен.

По разноските:

Съблюдавайки задължителните указания на ВКС, изложени в т.12 от ТР № 4/18.06.2014 г. на ОСГТК, настоящият състав следва да се произнесе и по въпроса за направените в заповедното производство разноски по ч.гр.д. № 471/2023 по описа на Районен съд Добрич, както следва – 780 адвокатско възнаграждение, като съобразно уважената част от претенцията на ищцата се следва сумата от 528.56 лева, които следва да се възложат в тежест на ответника, съобразно изхода на спора.

По въпроса за разпределяне на отговорността за направени разноски в настоящото производство, съдът на основание чл. 78 от ГПК, се произнася съобразно изхода на делото.

С оглед частичната основателност на предявения установителен иск и неблагоприятния за ответника изход на настоящото производство, на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК, в тежест на ответника е да поеме съответната част от направените от страна на ищеца разноски за заплатено адвокатско възнаграждение, съобразно представения договор за правна защита и съдействие от 02.2024 г. /1 080 лева с ДДС/. Същите възлизат на 731.86 лева.

Поради отхвърлянето на част от исковата претенция и на основание чл. 78, ал. 3 от ГПК в полза на ответното дружество се следва съответна част от сторените от него разноски за заплатено адвокатско възнаграждение в общ размер на 1 076 лева с ДДС, която възлиза на 346.86 лева.

След извършена компенсация на двете насрещни вземания за разноски в настоящото производство до размера на по-малкото от тях /346.86 лева и 731.86 лева/ дължимите в полза на ищцовата страна разноски възлизат на 385 лева, които следва да се възложат в тежест на ответника.

С оглед изложените съображения, съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО в отношенията между ищеца Е. Б. Н. с ЕГН *****, от гр. Д., ул. „***“ № ***, и ответника „Водоснабдяване и канализация Д.“ АД, ЕИК ****, седалище и адрес на управление: гр. Д., бул. „***“ № **, че ответникът дължи на ищеца сумата в размер на **4 041.49 лева** /четири хиляди и четиридесет и един лева и 0,49 ст./, представляваща обезщетение по чл. 225, ал. 1 от КТ за периода 16.03.2021 г. до 16.09.2021 г., през който ищцата е останала без работа поради незаконно уволнение, извършено от ответника - работодател със Заповед № *** от *** г. и признато

за незаконно с влязло в сила решение № 394/08.09.2021 г. по гр.д.№ 1510/2021 г. на Районен съд - Добрич, ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на подаване на заявлението по чл. 410 от ГПК /21.02.2023 г./ до окончателното плащане, за която е издадена Заповед за изпълнение на парично задължение № 180/22.02.2023 г. по ч.гр.д. № 471/2023 г. по описа на Районен съд гр. Добрич, на основание чл. 344, ал. 1, т. 3, вр. чл. 225, ал. 1 от КТ и чл. 86 от ЗЗД, вр. чл. 422, ал. 1, вр. чл. 415, ал. 1, т. 1 от ГПК, като **ОТХВЪРЛЯ** предявения иск за **разликата до сумата от 5 805.48 лева** /пет хиляди осемстотин и пет лева и 0,48 ст./, **поради извършено прихващане** с насрещните вземания на „Водоснабдяване и канализация Д.” АД, ЕИК ****, **в общ размер на 1 763.99 лева** /хиляда седемстотин шестдесет и три лева и 0,99 ст./, за връщане на получените от него на отпаднало основание обезщетения по чл. 220, ал. 1 от КТ в размер на 910 лева и по чл. 222, ал. 1 от КТ в размер на 853.99 лева вследствие отмяната на уволнението като незаконосъобразно, като погасяването на насрещните вземания е до размера на по-малкото от тях – 1 763.99 лева (в т.ч. 910 лева обезщетение по чл. 220, ал. 1 от КТ изцяло и 853.99 лева от обезщетението по чл. 222, ал. 1 от КТ, цялото за 910 лева), **както и за разликата над сумата от 5 805.48 лева** /пет хиляди осемстотин и пет лева и 0,48 ст./, **до предявения размер от 5 964 лева** /пет хиляди деветстотин шестдесет и четири лева/, **като неоснователен.**

ОСЪЖДА „Водоснабдяване и канализация Д.” АД, ЕИК ****, седалище и адрес на управление: гр. Д., бул. „****“ № **, да заплати на Е. Б. Н. с ЕГН *****, от гр. Д., ул. „****“ № ***, съдебно-деловодни разноси по заповедното производство по ч.гр.д. 471/2023 г. по описа на Районен съд Добрич в размер на **528.56 лева** /петстотин двадесет и осем лева и 0,56 ст./ и съдебно-деловодни разноси в настоящото производство /след служебно извършена компенсация на дължимите в полза на ответника на основание чл. 78, ал. 3 от ГПК разноси в размер на 346.86 лева/ в общ размер на **385 /триста осемдесет и пет/ лева**, на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК.

Решението подлежи на обжалване пред Окръжен съд –Добрич в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Районен съд – Добрич: _____